5. dubna – Květná neděle

Ježíš má Jméno nad každé jiné jméno.

Ze všech možných jmen si Bůh, který se stal člověkem, vybral právě tohle – nikoli „Bůh je mocný“, „Bůh je spravedlivý“, „Bůh je soudce“, ale „Bůh zachraňuje“.

Pro mnohé z nás to zůstává překvapením.

Boží styl záchrany je také nečekaný: sebeponížení, ochota zemřít nejhorší možnou smrtí, kterou v daném čase lidé pro člověka vymyslí.

Co je ale hlavní: Ježíšova smrt není prohra, ale vítězství. Apoštol doslova říká: nebyl lačný po své rovnosti s Bohem, ale zcela se vydal.

Ježíš si své božství nenechává pro sebe, ale rozdává.

Kde? Na kříži.

Ježíš dává na kříži život – doslova dává; totiž: rozdává. On dává svůj život nám, abychom my mohli žít jeho životem.

Kříž je Božím obdarováním – Božím sebedarováním.

6. dubna – pondělí Svatého týdne

Kterýsi panovník měl heslo: fiat iustitia – pereat mundus; tedy: musí být po právu, i kdyby měl zahynout celý svět.

Pán však hlásá ústy proroka Izaiáše: Boží služebník bude věrně ohlašovat právo, ovšem tak, že nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí.

Boží právo, Boží spravedlnost nikdy nejde přes mrtvoly.

Bůh nás neposílá tlouci druhé pravdou po hlavě, ale zachraňovat je v jejich křehkosti.

7. dubna – úterý Svatého týdne

Je to zvláštní, že? Ježíš mluví o svém a Otcově oslavení při Poslední večeři.

Čekali bychom to jindy – jsme připraveni hledat Boží slávu ve zmrtvýchvstání či nanebevstoupení. Ale teď, ve chvíli zrady?

Právě teď a právě tady. Ježíš je oslaven v tu chvíli, kdy propouští Jidáše pokojně a s dobrým slovem na cestu. Úplně nenápadně – ostatním apoštolům vůbec nedojde, co se děje mimořádného.

Ježíš je oslaven právě v tom, že do poslední chvíle hledí na Jidáše s láskou.

8. dubna – středa Svatého týdne

Trojí je poznávací znamení skutečného Božího služebníka:

Jazyk, který umí potěšit – schopnost říci pravé slovo tomu, kdo ztrácí síly a naději. Skutečný Boží služebník slovem neubližuje, ale pomáhá.

Ucho, které dokáže naslouchat – ochota nechat se poučit Božím slovem, ale také ochota najít si čas na toho, kdo se potřebuje podělit o svá trápení. Skutečný Boží služebník vyslechne každého, kdo se na něj obrátí.

Tvář, která se neskrývá – vytrvalost tváří v tvář utrpení, urážkám, potupám a pomluvám. Skutečný Boží služebník s důvěrou ve své tváři odráží tvář Božího milosrdenství.

9. dubna – Zelený čtvrtek
Památka Večeře Páně

Jak blízká je mi představa Božího Syna, který mi umývá nohy?
Dovedu přijmout, že se Pán a Bůh plazí po zemi?
A smířím se s tím, že stejně tak se ponižuje u nohou svého zrádce?
Co je pro mne těžší – posloužit druhému, nebo si nechat posloužit?
Anebo dovolit Pánu, aby jednal stejně se mnou, s Petrem, s Jidášem?
Pro mne nejvíc znamená: Ježíš se ke mně sklání OCHOTNĚ A RÁD a umývá mi nohy S ÚSMĚVEM.

10. dubna – Velký pátek
Památka Umučení Páně

Dnes jsme spojeni s Ježíšem ukřižovaným. Latinské slovo „crucifixus“ znamená doslova „upevněný na kříž“, „fixovaný na kříž“, „znehybněný na kříži“.
I my jsme v těchto dnech znehybněni.
Ježíš je připoután na kříž – my jsme připoutáni na jedno místo.
Jsme s Kristem zajedno – s naším ukřižovaným Pánem.
A to jsou Velikonoce: být s Kristem přibit na kříž; být s Kristem jedno.

11. dubna – vigilie Zmrtvýchvstání Páně

1. čtení: Gn 1,1–2,2
Sedm dní trvalo dílo stvoření.
Dnes nastává den osmý – první den nového týdne. Den nového stvoření
Den zmrtvýchvstání.

2. čtení: Gn 22,1–18
Bůh nechce život Abrahámova syna, ale živou Abrahámovu víru.
Bůh nechce smrt, ale život.
Bůh chce zmrtvýchvstání.

3. čtení: Ex 14,15–15,1
Velikonoce jsou přechod.
Z otroctví ke svobodě.
Z temnoty ke světlu.
Z ciziny k domovu.
Ze smrti k životu.

4. čtení: Iz 54,5–14
Je podivuhodné, jakým způsobem se Pán uchází o lásku své vyvolené.
Bůh nám slibuje lásku – Bůh si nás namlouvá.
Bůh po nás touží.
Velikonoce jsou zásnuby Boha s člověkem.

5. čtení: Iz 55,1–11

Sv. Augustin si povšiml souvislostí mezi latinskými slovy „gratia“, totiž „milost“, a „gratis“, zdarma.

Bůh se nevnucuje, ale chce nás obdarovat zdarma.

Jeho štědrost přetéká.

6. čtení: Bar 3,9–15.32–4,4

Hvězdy vesele září vstříc svému Stvořiteli.

Celý vesmír se raduje ze setkání s Pánem.

Nenechme se zahanbit a volejme i my: „Tady jsme!“

Přichází k nám Zmrtvýchvstalý Pán.

7. čtení: Ez 36,16–17a.18–28

Pán nám dává nové srdce – srdce živoucí a životaschopné, srdce tlukoucí a planoucí. Svoje srdce.

Epištola: Řím 6,3–11, mezizpěv: Žl 118,1–2.16ab+17.22–23, evangelium: Mt 28,1–10, obnova křestního vyznání

Tato noc je nocí pro Hospodina.

Tato noc je nocí nového stvoření.

Tato noc je nocí nového života

O Vánocích se rodí Bůh v lidském těle.

O Velikonocích se rodí člověk k Božímu životu.

Prožívejme právě dnes a právě teď skutečnost svého křtu, svého přijetí za Boží děti.

Prožívejme právě dnes a právě teď skutečnost, že skrze křest jsme ztotožněni s Kristem zmrtvýchvstalým.

12. dubna – slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Z prázdnoty Bílé soboty přicházíme k prázdnému hrobu nedělního rána.

Tato prázdnota je naplňující.

Kristovo vzkříšení naplňuje naši touhu po životě bez konce, po svobodě bez omezení, po světle bez zatmění, po lásce bez hranic.

Prázdný hrob – to je plnost zmrtvýchvstání.